

LA MIRADA DEL LLOP.

Explica una profecia, tan antiga com l'home mateix, que un dia arribarà un llop negre com la nit amb un estel blanc al front que sumirà en les tenebres al bosc i totes les seves criatures, destruirà l'equilibri dels clans i la vida acabarà tal i com la coneixem.

Jo somnio amb aquest llop. Des del dia en què em vaig convertir en la xamana del clan tinc aquest somni premonitori, cada nit. El llop em persegueix i jo corro desesperada. No vol alimentar-se, no és com qualsevol altre llop, només ànsia la meva mort. Ho puc veure en els seus ulls verds ambarins que em penetren i fins a les profunditats del meu ser. M'acorrala i quan es disposa a atacar-me... em desperto. No sé que vol dir, però és una senyal. Ho presento.

Veig com algú guaita el meu refugi. – Denahi passa, estic desperta. – Li dic somrient. S'apropa i seu al meu costat: – Estic desitjant que arribi la meva cerimònia. – Se li nota a la veu que està nerviós. Avui és el solstici d'estiu, la nit més curta de l'any, la nit en la que té lloc el ritual en què els nens de quinze estius es convertiran en homes, en guerrers i caçadors, lliures de decidir sobre la seva vida. La nit en què se'ls hi revelarà el seu tòtem: l'esperit animal que resideix en cadascú de nosaltres, que ens protegeix i que ens guia. Tots somiem amb aquest moment i per fi li ha arribat a en Denahi.

La meva cerimònia va ser fa sis llunes, doncs el ritual de pas a l'edat adulta de les dones es duu a terme al solstici d'hivern, a la nit més llarga de l'any. Havia vist milers de cops com es feia el ritual, però llavors va ser diferent perquè jo era una de les protagonistes. Mentre tots cantaven al ritme frenètic i hipnòtic dels tambors, l'antiga xamana em va asseure al front de la foguera, em va dibuixar les marques rituals i em va fer prendre unes arrels i un beuratge. Aleshores vaig sentir com si caigués despres de mi mateixa, havia deixat el meu cos lluny i ara volava sota la llum de la lluna plena. Vaig tornar a la realitat rescatada per la força de l'esperit de la xamana que es va aixecar i va trencar el silenci amb un fort crit: – El seu guardià és el mussol reial! – No és un tòtem gaire comú així que el públic va murmurar sorprès durant uns segons però acte seguit va esclatar eufòric en crits per a celebrar que ja era una dona. Una lluna després la xamana va morir, i jo la vaig rellevar.

Miro els ulls d'en Denahi i li agafo la mà. Ell i jo hem crescut junts però no pertany al meu clan. Un grup de caçadors el van trobar fa cinc anys, al congost negre, un lloc sagrat del bosc. Restava inconscient dintre d'un cercle d'ossos, amb la pell dibuixada de símbols que mai havíem vist, com si hagués estat la víctima d'alguna mena de ritual desconegut. No recordava res del que li havia passat, no sabia qui era, ni a quin clan pertanyia, de manera que el van portar al campament i el meu pare, el cap del clan, el va acollir al nostre poble, adoptant-lo amb el nom de Denahi.

Jo era l'acòlita de la xamana. El van portar al nostre refugi per examinar-li les marques, de les qual mai s'ha obtingut resposta. Em vaig convertir en la seva cuidadora. De mi depenia el seu benestar. Ens vam tornar inseparables des de llavors. M'encantava passar els dies amb ell. Sortíem de caça, de pesca, a recol·lectar... jo li vaig ensenyar tot el que sap arribant a un grau de confiança tal que, a dia d'avui, és l'únic que pot tirar amb el meu arc. Però el temps van anar passant sense donar-nos en compte, i aquells dos infants que jugaven junts vora un riu es van fer grans. Les sensacions no eren les mateixes, m'enrojolava quan ell em somreia i un pessigolleig apareixia al meu estómac quan em tocava. Recordo aquella nit de lluna plena que es

reflectia al riu. En Denahi i jo tornàvem al campament. Hi havia un silenci inquietant, només es sentia l'udolar d'un mussol. Els seus ulls buscaven els meus i jo el vaig mirar estranyada, ell somreia: – Per què estàs tan feliç? – li vaig preguntar per trencar una mica el silenci. – Per què t'estimo. – Jo també t'estimo Denahi. I sense deixar de mirar-me amb aquells ulls d'un verd irreal, em va agafar de la cintura apropant-me cap al seu cos i em va besar. Així vaig conèixer l'amor que des d'aquell dia mai he deixat de sentir.

La seva rialla em regressa al moment. Sembla que fos ahir quan el van portar al campament. Només era un nen prim, brut i ple de ferides. Ja no hi té res a veure. Ara és un jove alt i fort, cada vegada més atractiu. M'hi podria passar dies sencers mirant-lo. Sospiro, estic enamorada fins a la medul·la. – Denahi, quin creus que serà el teu guardià?

– No ho sé, espero que no sigui una papallona. – Diu en broma i no puc evitar riure. Llavors comença a fer-me pessigolles, però el meu pare irromp al refugi.

– Ja és l'hora, prepara't. – Ens fem els dos molt seriosos, m'acomio d'en Denahi i acompanyo al cap fins al centre del campament. Ja han encès la foguera, però encara no hi ha ningú.

Agafó la bosseta de medicines que tinc penjada al cinturó. Amb sang de terra preparo les pintures per fer les marques rituals. Preparo les arrels i el beuratge per donar als nois. Dibuixo uns símbols al voltant de la foguera i conjuro un encanteri. S'acosta el moment i els assistents van arribant. Els nois intercanvien paraules amb les seves famílies, és un moment molt important. Després es col·loquen a part. Tots seuen formant un cercle. El cap del clan s'aixeca i intenta ficar-se a la vista de tots els presents: – Avui, és la nit més curta. La nit on una nova generació de nois passarà a ser una generació de guerrers. – Busco amb la vista a en Denahi. – Podran escollir sobre la seva vida i passaran a formar part del bosc. Que el guardià sigui amb vosaltres! – Tothom xiscla i fa soroll, però de seguida s'aturen quan faig un pas endavant: – Denahi! – Intento reprimir els meus sentiments. Veig com el cap em mira de reüll. – Apropat, és el teu torn. – Sense dir res va a on jo em trobo. Els dos ens agenollem un davant de l'altre. Li dono les arrels i la poció. Veig llavors com entra en el somni. Li traço les marques: sota els ulls tres punts en vertical, una ziga zaga al voltant del coll i els canells i per últim un cercle al voltant del cor. Mentres ho dibuixo veig com en Denahi comença a suar. Llavors arriba el moment, he de compartir el somni que està tenint i sabré per fi quin és el seu guardià. El cor em comença a bategar molt ràpid. Mastego unes herbes i quan em veig preparada apropo el meu front al d'en Denahi.

La seva ment és ampla i còmoda, em permet moure'm amb facilitat. Busco entre els seus records i pensaments i finalment trobo el somni i m'hi capfico. Estem al bosc i no trobo a en Denahi, jo estic encerant l'arc al costat del roure on em va besar per primer cop. Una llebre passa corrent pel meu davant. Em giro i veig al llop. M'ensenya les dents rabiós. Retrocedeixo lentament i ell em segueix amenaçant. Arrenco a córrer. No tinc cap possibilitat. Em quedo sense forces i m'atrapa. Ens mirem directament als ulls, caçador i presa... i aleshores em desperto.

- El seu tòtem és el llop.

Explica una profecia, tan antiga com l'home mateix, que un dia arribarà un llop negre com la nit amb un estel blanc al front i sumirà en les tenebres al bosc i totes les seves criatures, destruirà l'equilibri dels clans i la vida acabarà tal com la coneixem.

Aquest llop és en Denahi, l'amor de la meva vida.

Maria Cañardo 2n A